

IVRIS
RESPONSVM
PRO
CIVITATE BARCHINONÆ
CONTRA
FISCVM REGIVM
patrimonialem in facto prætensionis
quinti impositionum eius-
dem Ciuitatis;

BARCINONE.

Apud Hieronymum Margarit,
M. DC. XXII.

IVRIS RESPONSVM

P R O

CIVITATE BARCHINONÆ

C O N T R A

FISCVM REGIVM PATRI-

monialem in facto prætensionis quinti impositio-
num eiusdem Ciuitatis.

S V M M A R I A.

- 1 **P**RO THEMATE, refertur mandatum ex parte locum-
tenentis Magistri rationalis factum ciuitati Barchinonæ de
reddendo computo impositionum, & de soluendo quinto illa-
rum domino Regi.
- 2 Sententiæ latæ pro Fisco Regio contra plures Vniuersitates Cathalonie,
non nocent, nec præiudicant ciuitati Barchinonæ.
- 3 Sententiæ latæ pro Fisco Regio solum fundamentum capiunt ex doctri-
na Iacobi Calicij magnæ auctoritatis Doctoris practici Cathalani, in
margarita fisci, dubio 6. casu 196.
- 4 Iacobus Calicius fuit aduocatus Fiscalis domini Regis Ferdinandi Primi.
- 5 Eadē doctrina Calicij facit pro ciuitate Barchinonæ contra Fiscū Regiū.
- 6 Calicius in loco citato attestatur de consuetudine, quam obseruarunt do-
mini Reges Aragonum, vsque ad dominum Regem Ferdinandum
Primum, in concedendo facultatem imponendi, libere, & absque re-
tentione alicuius partis impositionum, sed solum recepta aliqua pecu-
niæ quantitate pro licentia.
- 7 Doctori attestanti de consuetudine est credendum, maxime quando est
famosus, & celebris doctor.
- 8 Doctori attestanti de consuetudine, tunc maxime est credendum, quan-
do attestatur de consuetudine loci, vel curiæ in qua versatus est.

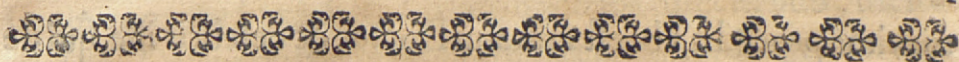
- 9 Calicius attestatur de consuetudine sue patrie & curie, in qua uersatus erat.
- 10 Regia curia Calicij doctrinam pro indubitata habet, & ei innititur, circa condemnationem quinti.
- 12 Refertur ad litteram doctrina Calicij in dicto dubio 6. casu 196.
- 13 Ex allegata doctrina Calicij resultat serenissimos Reges Aragonum consueuisse libere, & absque retentione alicuius partis, concedere licentiam imponendi ciuitatibus, & municipibus, habita ab eis certa pecunia summa pro concessione dictae licentie.
- 14 Ex eadem Calicij doctrina elicitur, consuetudinem predictam obseruatam fuisse usque ad tempora domini Regis Ferdinandi Primi, qui regnare cepit. 28. Iunij 1412.
- 15 Idem Calicius, eodem in loco attestatur, dominum Regem Ferdinandum primum consueuisse petere quartam, uel quintam partem impositionum, pro dicta licentia imponendi.
- 16 Ciuitas Barchinonae habuit priuilegia impositionum, multo ante tempora domini Regis Ferdinandi Primi.
- 17 De initio concessionis impositionum ciuitatis Barchinonae non apparet, ob antiquitatem priuilegij dictae concessionis.
- Refertur tenor priuilegij domini Regis Petri Tertij de anno 1359. in quo presupponendo dominus Rex ciuitatem Barchinonae consueuisse imponere sisas & impositiones eidem, confirmat, & ampliat eadem potestatem ad libitum dictae ciuitatis.
- 18
- 19 Dictum priuilegium domini Regis Petri Tertij reperitur concessum eo tempore, quo consueuerunt domini Reges Aragonum concedere licentiam imponendi vniuersitatibus Cathalonie libere, & absque retentione alicuius partis.
- 20 Omnis dispositio debet a consuetudine interpretari.
- 21 Quilibet censetur facere actum secundum vigentem consuetudinem.
- 22 Dominus Rex Petrus Tertius tempore, & pro concessione dicti priuilegij de anno 1359. prater alia recepit a ciuitate octo mille libras Barchinonae.
- 23 Dominus Rex agnoscens immensa seruitia, & officia ciuitatis, eidem amplissima priuilegia liberratis, & franquitatis concessit: ut semota dicta consuetudine respectu dictarum impositionum ciuitas tuta esset.
- 24 Refertur tenor priuilegij domini Regis Iacobi Primi de anno 1299.
- 25 Eadem Ciuitas Barchinonae de anno 1614. plusquam viginti mille libras expendit, in expellendo, & debellando congregationes famosorum latronum, qui miserè, vniuersum fere Principatum oppressum detinebant.

- 26 *Serenissimi Reges Aragonū in eisdem priuilegijs impositionum, eidem ciuitati promisserunt, se nihil accepturos ex dictis impositionibus.*
- 27 *Refertur quadā clausula priuilegij domini Regis Alphōsi de anno 1286. quæ necessario importat exclusionem quinti impositionum ciuitatis.*
- 28 *Refertur tenor priuilegij domini Regis Petri Tertij de anno 1359.*
- 29 *Dictum Regium priuilegium probat continuationem seruitiorum ciuitatis, & confirmationem sifarum, & impositionum eiusdem, cum facultate illas augendi.*
- 30 *Dominus Rex Petrus Tertius cum præcalendato priuilegio, cū tota eius familia Regia, se obligauit soluere ciuitati impositiones, & quilibet priuatus.*
- 31 *Idem dominus Rex Petrus Tertius cum alio priuilegio dat. Barchinonæ 9. Iunij 1378. promissit soluere impositiones ciuitati, & referuntur verba priuilegij.*
- 32 *Contenta in præcalendato priuilegio, fuerunt postea confirmata cum Regio priuilegio domini Regis Ferdinandi Secundi, dat. in Loco de Almacan. 26. Maij 1496.*
- 33 *Refertur aliud priuilegium domini Regis Petri Tertij, datum CesarAugustæ 4. Martij 1357. quod pariter continet confirmationem impositionum indictarum, & facultatem illas augendi & minuendi.*
- 34 *Referuntur quadam clausula dicti Regij priuilegij quæ si recto sensu perpendantur, maxime attentā illius obseruantia postea subsequuta, necessario important quinti exclusionem.*
- 35 *Dominus Rex non fuisse ad strictus ad soluendum impositiones ciuitatis nisi ad id sua voluntate se obligasset.*
- 36 *Concedens non subiacet suæ concessioni, nisi expresse dicatur.*
- 37 *Persona loquentis inquacumque concessione exigēdi vectigalia, a quacumque persona, non comprehenditur.*
- 38 *Si communitas vendat gabellam salis, & postea emat sal non tenetur soluere gabellam, & nu. 45.*
- 39 *Nemo censetur cedere actionem contra se ipsum.*
- 40 *Princeps dando alicui potestatem non censetur illam dare contra se ipsum, vel in sui præiudicium.*
- 41 *Princeps statuendo aliquid obseruari in omnibus causis, non intelligitur de se ipso.*
- 42 *Fiscus Regius non tenetur ad solutionem aliquorum onerum, imo est ab eis exemptus.*
- 43 *Princeps non tenetur ad gabellā pro cōtractu pro quo priuatus teneretur*
- 44 *Dominus Rex ideo tenetur ad solutionem impositionum ciuitatis Barchinonæ quia in diuersis priuilegijs illas soluere promissit.*

- 45 Non adest dubium probabile quod ciuitas Barchinone ad solutionē quinti pro suis impositionibus non teneatur.
- 46 Prætensionis fisci procuratoris Regij, circa quintum obstat contraria consuetudo, quam obseruarunt domini Reges Aragonum in concedendo licentiam imponēdi absq; reservatione alicuius partis impositionum.
- 47 Semota dicta consuetudine, eidem prætensionis Fiscali obstat verba priuilegiorum ciuitatis, quibus concessa fuit facultas imponendi.
- 48 Interpretatio sumi non potest, cum verba repugnent, etiam si actus alias redderetur inutilis.
- 49 Stare simul non potest, quod dominus Rex in futurum possit prætendere quintum impositionum, ex quibus tempore concessionis, sui predecessores nihil accipere promiserunt.
- 50 Stare non potest, quod dominus Rex promiserit, non se intromittere de impositionibus, & nunc ex eisdem quintum prætendere.
- 51 Subiectio Principis soluendi impositiones ex sua liberalitate omnem penitus tollit presumptionem reservationis quinti extante vel semota consuetudine, quam obseruarunt domini Reges Aragonum usque ad dominum Regem Ferdinandum Primum.
- 52 Subiectio Principis soluendi impositiones, renuntiationem Regia immunitatis importat, & per consequens donationem.
- 53 Princeps exercendo per dictam subiectionem, tam magnam, & insolitam liberalitatem, non presumitur, tacite quintum sibi reseruasse, cum sit actus contrarius dictæ immensæ liberalitati.
- 54 Non creditur id quod rationabilis iudex, & rei qualitas non consentiunt.
- 55 Habens priuilegium eundi, & nauigandi sine molestia, censetur adeptus exemptionem pedagij.
- 56 Priuilegia ciuitatis non adaptantur remissioni quinti, attenda consuetudine, quam obseruarunt domini Reges Aragonum usque ad dominum Regem Ferdinandum Primum, in concedendo facultatem imponendi, bene tamen se mota consuetudine.
- 57 Regalia non veniunt in generali concessione, sed requirunt specialem expressionem.
- 58 Quando Princeps agit de transferendo regalia in tertiam, illa non venit in generali concessione.
- 59 Quando Princeps non agit de transferendo regalia, sed tantum immunitatem à regalia, tunc non est necessaria particularis expressio.
- 60 Diuersa sunt concedere regalia, vel immunitatem à regalia, & sic regalia acquisitiue acquirere, vel exemptiue tantum.
- 61 Remissio quinti non indiget speciali verborum expressione.

- 62 Regalia transeunt per generalem concessionem, si ille, cui est facta concessio, diu usus fuisset regalibus.
- 63 Sequens usus precedentem concessionem declarat.
- 64 Ius percipiendi decimam, a laicis possideri non potest, bene tamen a laicis potest praescribi ius non soluendi decimas.
- 65 Tempore concessionis privilegiorum ciuitatis, quantum non erat in usu, & sic in privilegijs fieri non potuit expressa remissio quinti.
- 66 De qualitate curare non possumus, cum constat de non existentia substantiae.
- 67 Verba privilegiorum ciuitatis, tam amplam immunitatem, & liberalitatem importantia, ad aliud non possunt referri, quam ad remissionem seu exclusionem quinti.
- 68 Dominus Rex poterat impositionibus, uti, vel parte illarum, si talem potestatem, sua liberalitate motus, a se non abdicasset.
- 69 Dominus Rex in multis casibus uti potest bonis suorum vassallorum.
- 70 Dominus Rex Petrus Tertius fecit emparas, vniuersaliter in impositionibus vniuersitatum Cathalonie necessitate ad strictus, & pro subueniendo Regno Sardinie.
- 71 Idem dominus Rex dignatus fuit dictas emparas reuocare cum per ciuitatem prætenderetur, illas fieri non potuisse.
- 72 Dicta reuocatio processit ex vi privilegij domini Regis Iacobi de anno 1299. & Regis Alphonsi de anno 1286.
- 73 Domini Reges Aragonum per tempus plusquam tercentorum annorum, & sic a tempore concessionis privilegiorum, nihil tangere, nec accipere, ex impositionibus ciuitatis consueuerunt.
- 74 De voluntate, & scientia domini Regis processit, quod ciuitas per dictum tempus integrè impositiones perceperit.
- 75 Voluntas praesumitur in actu, per obseruantiam sequentem diutius obseruatam.
- 76 Quasi possessio non soluendi ex titulis praebulis processisse praesumitur.
- 77 Verba & facta sequentia euidentissimum praestant intellectum verbis, & factis praecedentibus.
- 78 Per obseruantiam subsequutam tollitur omnis dubietas.
- 79 Vis magna obseruantiae subsequutae, enucleatur per Ioan. Bolognet. in cons. l. num. 133.
- 80 Obseruantia subsequuta operatur, quod venditio iuris exigendi gabelarum resultat ex verbis generalibus, quamuis sit de Regalibus.
- 81 Antiquissimum tempus, quo ciuitas integrè percepit suas impositiones, operatur scientiam in domino Rege, etiam si esset in sui praediciu.
- 82 Non solum Principis scientia, sed solū officialium nocet Principi, quia

- Et quo ad eum præscribitur, etiam quo ad Regalia.*
- 83 *Ciuitas percipiendo libere impositiones, cum scientia domini Regis, visa fuit interpellasse ius domini Regis, Et se gessisse pro libera à solutione quinti.*
- 84 *Dominus Rex nusquam conquestus fuit de integra perceptione impositionum per ciuitatem, ob idque eidem visus est consensisse.*
- 85 *Observantia prædicta roboratur ex pluribus actibus gestis inter dominum Regem, Et ciuitatem.*
- 86 *Dominus Rex Ioannes de anno 1460. vendidit ciuitati Barchinonæ annuam pensionem censualem 484. librarum pro pretio duodecim mille librarum.*
- 87 *Dominus Rex Alphonsus vendidit eidem ciuitati aliud censuale mortuum de anno 1429. pensionis 1100. librarum Et pretij 27,500. librarum.*
- 88 *Censuale domini Regis Ioannis fuit redemptum 30. Augusti 1565. Et de ordine sue Maiestatis fuerunt soluta ciuitati 32000. libræ pro pretio, Et pensionibus dicti censualis.*
- 89 *Ciuitas de anno 1582. gratiose mutuo dedit serenissimæ Imperatrici, duodecim mille libras, quas postea dominus Rex restituit ciuitati.*
- 90 *Quod non est verosimile, non est præsumendum, nec credendum, nec considerabile.*
- 91 *Dominus Rex noster, nunc feliciter regnans de anno 1602. gratiose mutuas accepit triginta mille libras à ciuitate Barchinonæ.*
- 92 *Non est credendum, quem, potius mutuum ab eo petere, à quo poterat aliquod debitum exigere.*
- 93 *Præsumitur quis factururus, quod ab alijs communiter fieri solet.*
- 94 *In Curijs celebratis de anni 1547. 1552. 1564. 1599. Et in alijs multis fuit condemnatus procurator Fiscalis patrimonialis, diuersis sententijs per iudices grauaminum, ad soluendum diuersas, Et magnas quantitates dictæ ciuitati, Et nouissime in Curijs anni 1599. 268. mille 94. libras.*
- 95 *In vim dictarum condemnationum de anno 1601. recepit ciuitas Barchinonæ 43. mille 332. libras.*
- 96 *Dominus Rex, dictas solutiones fecit nulla opposita compensatione, quā opposuisset, si à ciuitate, ratione quinti, vel alia de causa, aliquid sibi deberi intellexisset.*

ILLUMINATIO MEA DEVS.

1

VPERIORIBVS hisce diebus emanauit mandatum ab officio Magistri rationalis domus, & Curiae domini Regis ex ordine, vt asseritur, suae Maiestatis, quo praecipitur ciuitati Barchinonae ad poenam mille ducatorum, vt intra triginta dies a dat computa administrationis impositionum per dictam ciuitatem receptorum, ab anno 1599. vsque ad annum 1619. ad effectum, vt sciri possit, ad quam quantitatem dicta ciuitas teneatur Regio Fisco pro solutione quinti dictarum impositionum, quod praecipuum non potuit non dicta ciuitas admirari, cum apud omnes sit habitum pro constanti, ciuitatem tali petitioni minime esse obnoxiam, vtque id clarius redderetur, & omnibus innotesceret, iniunxit ciuitas Doctoribus infra scriptis, vt suam notoriam iustitiam in publicum prodire curarent, pro vt dicto mandato obediendo, infra scripti Doctores breui dictam ciuitatis iustitiam patefacere conabuntur.

2

Super preensione Fiscalis solutionis quinti impositionum, diu est quod inter multas huius Principatus vniuersitates, & Regium Fiscum contenditur, & multae super dictis praetensionibus fuerunt latae sententiae pro Fiscis procuratore, sed eas praetensionem ciuitatis non ob stare, neque iuri ciuitatis praedjudicare, euidentissimè ex sequentibus apparebit.

3

Quia magnifici iudices qui dictas sententias pro Regio Fisco protulerunt, eas fundarunt, & quotidie fundant in doctrina Iacobi Calicij Aduocati Fiscalis domini Regis in margarita

4

Fisci dubio 6. num. 48. casu 196. Vbi de consuetudine attestatur, quam obseruarunt domini Reges Aragonum vsque ad tempora domini Regis Ferdinandi Primi, concedendi licentiam imponendi vniuersitatibus Cathaloniae libere, & absque retentione alicuius partis impositionum, sed solum habita certa summa pecuniae pro licentia. Vt iustitia ciuitatis dubia reddi ne-

5

queat, eandem Calicij doctrinam amplectimur. Et sic non necesse habemus eius doctrinam confirmare. Cum ei de dicta consuetudine attestanti credendum sit glos in l. de quibus ff. de legibus, &

6

ibi. Barthol. Paul. de Castr. consil. 161. pluribus probat Anto. Gab. tit. de probat. conclu. 4. in princ. & Iacob. Benn. de priuileg. Iurisconsul priuileg. 81. num. 2. ubi dicit. Ita communiter receptum esse, quod

7

maxime

maxime procedit, vbi est famosus Doctor & celebris ille, qui de consuetudine attestatur: prout erat iste noster Calicius vti eius scripta impressa demonstrant: vt concludunt, & concordant omnes supra citati, ac alij qui de hac materia tractant.

- 8 Quod vel maxime procedit, quando iste Doctor: *Attestatur de consuetudine loci, vel Curia, in qua versatus est. Puteus de sindica. in vers. Doctor seu aduocatus Alex. cons. 5. num. 11. in fine lib. 3. Deci. cons. 472. nu. 16. Rolan. cons. 98. nu. 23. lib. 4. Bennius vbi supra nu. 3. & Anto. Gab. in dicta conclu. 4. nu. 3.* Vbi sic concordat opiniones in hac materia: vt opinio affirmans, Doctori esse credendum, quando attestatur de consuetudine, procedat in illa Curia, in qua versatus est Doctor, qui in suis scriptis de aliqua consuetudine attestatur, negans vero procedat, vbi attestatur de alijs Curijs. Noster Calicius clarum est, quod attestatur de consuetudine suae patriae, & Curiae, cuius erat Aduocatus Fiscalis, & sic de re, quam scire ad suum officium spectabat, & quam in manibus quotidie habebat, erat quippe Aduocatus Fiscalis serenissimorum Regum Aragonum sui temporis, & signanter serenissimi Regis Ferdinandi, de cuius consuetudine pariter scribit, & *Attestatur, sine quo non poterat de hoc tractari l. non intelligitur, §. diuus, l. si fiscus ff. de iure fisci. l. 2. C. de si aduers. fisc. & l. fin. C. de Aduoca. Fisca.* Quo fit, vt eius assertioni indubitanter sit standum.
- 9
- 10

- 11 Haec ex abundanti allegata sunt pro assertionem Calicij, circa dictam consuetudinem, quoniam Regia Curia dictam Calicij doctrinam pro indubitata habet, & ei circa petitionem, & condemnationem quinti innititur. Calicius igitur, in loco praëlegato in margarita nempe Fisci sexto dubio num. 48. casu 196.
- 12 sic loquitur. *Quia de vectigalibus concedendis Reipublicae ciuitatum, atque ordinum habet Fiscus duas partes, & tertia datur ciuitatibus, & municipibus, & ordinibus pro eorum necessitatibus, vt l. fin. C. de vectigal. & commissis est verum, quod serenissimi Reges Aragonum in Cathalonia absq; portione aliqua consueuerunt dare ciuitatibus, & municipibus licentias imponendi talia vectigalia, seu impositiones, habita certa summa pecuniae inde pro licentia imponendi, sed tempore serenissimi domini Regis Ferdinandi fuit petita quarta, vel quinta pars per ipsum serenissimum, alias denegabat licentiam, imponendi talia vectigalia seu impositiones, & in aliquibus ita sequutum fuit, sed raro.*

- 13 Omissa igitur opinione multorum grauissimorum Doctorum huius, & aliarum ciuitatum nostri Principatus, quam referre non libet, cum ciuitas Barchinone pro docendo de sua iustitia, di-
- Etam

3
Etiam opinionem defendere non habeat necesse, quinimo neque
latum vnguem à prædicta Calicij doctrina discedendo, dicitur
ex dicta Calicij doctrina resultare, serenissimos Reges Arago-
num consueuisse in Cathalonia absque portione aliqua dare ci-
uitatibus, & municipibus licentias imponendi vectigalia, siue
impositiones, habita ab eis certa pecuniæ summa pro concessio-
ne dictæ licentiæ.

- 14 Resultat etiam ex Calicio, dictam consuetudinem obseruatā
fuisse vsque ad tempora domini Regis Ferdinandi Primi, qui ce-
15 pit regnare die 25. Iunij 1412. quo tempore asserit Calicius di-
ctum serenissi- num Regem Ferdinandum Primum consueuisse
petere quartam, aut quintam partem dictarum impositionum,
pro dicta licentia imponendi, alias consueuisse talem imponen-
di licentiam denegare, subdit demum Calicius, ita postea in suis
successoribus sequutum sed raro.

Hæc est literalis doctrina Calicij in prædicto loco, quam Re-
gia Curia semper amplexa fuit, atque ciuitas amplectitur.

- 16 Et vt dicta Calicij doctrina iustitiam ciuitatis Barchinonæ
clare depromamus, est præsupponendum, dictam ciuitatem om-
nia priuilegia, quæ habet ad imponendum sisas, & impositiones,
17 habere multo ante tempora dicti Regis Ferdinandi Primi, quod
adeo verum est, vt de initio concessionis factæ dictæ ciuitati ad
imponendum dictas impositiones (vt pote quod si antiquissimū)
18 non appareat, ob quod tantum vnum commemorabimus Regis
Petri Tertij, quod dictæ ciuitati fuit concessum die 17. Maij 1359.
vbi præsupponendo ciuitatem illo tempore, iam consueuisse im-
ponere sisas, & impositiones ei bene visas, ad cautelam ei am-
pliat dictam potestatem: vt impofterum posset impositiones cres-
cere, & de nouo imponere, ad liberam dictæ ciuitatis voluntatē,
& tandiu, quandiu ciuitas vellet.

- 19 Ex quibus colligimus dictum dominum Regem, insequendo
20 consuetudinem suorum prædecessorum (cum omnis dispositio
debeat à consuetudine interpretationem recipere. *Corne. consil.*
250. in hac consultatione in fine. Vol. 3. Inno. in cap. olim de verb. sig-
nifica. Abb. in cap. certificari de sepult. Bertrand. in cons. 290. nu. 13. Vol.
3. Ruyn. cons. 260. Vol. 1. Anto. Gab. de consuetud. concl. 1. num. 63. Bar-
21 *zins decis. 131. nu. 3. Et quilibet censeatur facere actum secundū*
vigentem consuetudinē. l. quod si nolit. S. quod si assidua ff. de adili.
edict. l. exempto. C. locati. Bart. in l. semper in stipulationibus. ff. de re-
gul. iur. Surd. decis. 66. nu. 35.) Vel recepisse aliquid tempore con-

- 22 cessionis dictorum priuilegiorum pro dicta licentia imponēdi, aut gratiose dictam licentiam concessisse. Et licet utroque casu idem ius habeat ciuitas, verum, ut rei veritatem narremus, constat ex eodem priuilegio impositionum Regis Petri Tertij, ipsum tempore concessionis dicti priuilegij, dictarum impositionum, dictam consuetudinem sequendo, recepisse à ciuitate præter alia, octo mille libras (commemorans in priuilegio alias proferas per ciuitatem eidem Regi antea factas quas si recte perpendimus faciunt summam multo plusquā 140. mille ducatorū & hæc dicimus nequis miraretur de modica quantitate 8000.
- 23 librarū quæ mentionatur in priuilegio.) Attendensq; dominus Rex ciuitatem semper consueuisse eū, & suos serenissimos predecessores prosequi immensis officijs, optimi & fidelissimi vassalli, in eisdem priuilegijs fusè enarratis (ut semota consuetudine ciuitas esset tuta ab omni petitione imposteriorum respectu dictarum impositionum) amplissima priuilegia dictæ ciuitati concessit. Et quia non abs re erit dicta ingentia seruitia referre, ex innumeris priuilegijs quæ dicta seruitia clare exprimunt, vnum saltem referemus, ex quo ad alia clarissime inferri poterit: est
- 24 priuilegium Regis Iacobi Primi datum Barchinonæ, pridie Kalend. Ianuarij 1299. in quo sic habetur. *Attendentes, ac etiam in veritate recognoscentes vobis Berengario Maioli, Guillermo Petro (Burguesij), Bartholomeo Romei, Guillelmo Olomarij, & Raymundo Ro uira, Consiliarijs ciuitatis Barchinonæ hoc anno recipientibus nomine dictæ ciuitatis Barchinonensis, & vniuersitati ipsius, & singulorū eiusdem, & omnibus ciuibus, & habitatoribus eiusdem ciuitatis, & suburbiorum ipsius, & singulis eiusdem, quod tempore regiminis excellentissimi domini Regis Petri felicis recordationis patris nostri, & tempore regiminis illustrissimi domini Regis Alphonsi bonæ memoriæ fratris nostri, necnon & tempore nostri regiminis, vos, & antecessores vestri in guerris, & alijs factis dictorum patris, & fratris nostrorum, & nostris, maximas, expensas & missiones fecistis, & plures labores, & damna, tam in mari, quam in terra sustinulistis. Ita quod plures de patribus, filijs, fratribus, consanguineis, & amicis vestris, mortem, & alia pericula incurrerunt. Attendentes etiam, quod vos, & antecessores vestri erga dominationem nostram, & antecessorum nostrorum fideliter vos habuistis. Et quod nobis, & ipsis antecessoribus nostris plura alia grata, & laudabilia seruitia, & auxilia fecistis, & exhibuistis. Attendentes etiam, quod vos de presenti remisistis nobis diuersas pecunie quantitates, ad summam ducetorum quinquaginta mille solidorum*

auri minarum ascendentes, quas nos prædictæ ciuitati, & eius vniuersi-
tati ex causa mutui debebamus, cum cartis, quas nobis reddidistis. Qua-
si quidem quantitates pecunie fuerunt conuersæ in vtilitatem terræ no-
stræ. Attendentes insuper, quod cum nos in reditu, quem nuper ad partes
nostri domini fecimus, de partibus videlicet, Romæ, Neapolis, & Sici-
liæ, ad quas in seruitium sanctæ Romanæ Ecclesiæ iueramus, essemus Ba-
ronibus, militibus, peditibus, cursarijs, & marinarijs, & alijs quam plu-
rimis personis obligati in magnis pecunie quantitatibus, ascendentibus ad
summam trecentarum millium librarum Barchinonens. pro quibus quæ
plurima bona, tam mobilia, quam immobilia erant vendita, & alijs
alienata, ac etiam impignorata, & obligata, vos impendistis tantum,
& tale consilium, opem, & iuuamen in prædictis, quod nos, & bona, quæ
habemus in Cathalonia possumus à prædictis debitis, & obligationibus
desobligare, ac etiam liberare. Ideo gratis, & ex certa scientia, proprio
motu, & mera liberalitate, in remuneratione omnium prædictorum, &
ex causis superius expressatis, & etiam pluribus alijs in presenti instru-
mento non comprehensis, &c.

- 25 Et cum anno 1614. tota Cathalonia, & eius singulares preme-
rentur à famosis latronibus, non solum per publica itinera, & in
domibus suis, quas habebant tam in solitudine, quam etiam in lo-
cis, & villis satis populosis, adeo vt nocte aduentantes singulares
ex ciuitatibus, & alijs locis numerosis, egredi non auderent tres
mille passus a ciuitate, vel opido distantes, & res eo, deuenit, vt
per suam excellentiam, & Regium Consilium, auxilium fuerit
petitum à dicta ciuitate, pro extirpatione dictorum latronum:
prout aparet publico documento dictæ petitionis, cui petitioni
(cum cederet in magnum seruitium suæ Maiestatis) statim se-
quendo suam consuetudinem, annuit, & habita facultate à sua ex-
cellentia, congregauit gentes suis expensis, ad mouendum bellum
(sic enim dici potest) contra dictos latrones, & ad eorum coaduna-
tiones vulgo dictas quadrillas, quæ multæ erant in Cathalonia in
diuersis eius partibus ad extirpandum (prout Dei Auxilio) mul-
ti, per gentem ciuitatis debellati fuerunt, & alij mortui, & alij
capti, in quo ciuitas plusquam viginti mille libras consumpsit.
Et demum cum iam incepti fuissent dicti latrones deuastari, ac-
cessit excellentissimus Dux Alburquerque, qui dictum negotium
per ciuitatem inceptum summo cum omnium applausu eius ad-
uentu perfecit. Et omnes dictas coadunationes vulgo dictas
quadrillas, dictorum latronum extirpauit, & prorsus ad nihilum
redegit, vt est notissimum.

Alias

- 26 Alias seruitiorum continuationes consulto prætermittimus, ne iuris allegationes in longū volumen excreſcāt. Quæ omnia adeo probe agnouerunt ſuis temporibus prædicti ſereniſſimi Reges, & ſignanter dicti ſereniſſimi Reges Alphonſus, Iacobus, & Petrus Tertius, vt apertè voluerint in dictis priuilegijs impositio- nū conſtaret in poſterum, ipſos ratione dictorum priuilegiorum impositionum (vt conſtaret de ſua liberalitate, intendendo in eo remunerare aliqua ex parte ſeruitia ciuitatis) promiſiſſe, nūquā quidquam de dictis impositiōibus accepturos, quin potius vo- lendo amplius beneficiare ciuitatem in dictis impositiōibus cū alijs Regis priuilegijs, promiſſerunt, ſe ſuamq; Regiam familiā dictas impositiōes more priuatorum ſoluturos.
- 27 Et vt prædicta re ipſa appareant, accedat priuilegium Regis Alphonſi, dat. Barchinonæ 4. Kalend. Aprilis 1286. vbi ſic habe- tur. *Promittimus vobis bona fide per nos, v ſucceſſores noſtros, quod in prædicta collecta, ſive ſiſa nihil tangemus, vel accipiemus, nec tangi, vel accipi ab aliqua perſona faciemus, vel permittemus. Imo volumus & cōcedimus vobis, quod vos circa prædictam ſiſam, & collectionē eiſdem, ordinetis omnia ea & ſingula, que vobis videbuntur utilia.*
- 28 Neq. tacitum prætermitemus priuilegium Regis Petri Ter- tij dat. Barchinonæ die 17. Maij 1359. quod probat, tum conti- nationem ſeruitiorum, tum ratificat dominus Rex ſiſas, & im-
- 29 positiones quas ciuitas habebat. Et dat eidem facultatem imper- petuum illas augendi ad libitum ciuitatis. Et quod de eis non te- neatur computum aliquod reddere.
- 30 Et inſuper in eodem priuilegio adest aliud capitulum tenoris ſequentis. *Item, q̄ vos ſeñor, e la ſeñora Reyna, e lo ſeñor Duch, e los ſeñors Infants, e tots aquells q̄ ſon de caſa voſtra, ſeñor, e de la dita ſeñora Reyna, e dels altres ſeñors demunt dits, e totes altres perſones de qual q̄ lley, o cōdicio ſien, paguē, e hayan a pagar en totes les ditas impositiōs, poſades, e poſadores per les rahons demunt dites. Plau al ſeñor Rey.*
- 31 In ſuperlacio Regio priuilegio eiſdem Regis Petri dato Bar- chinonæ die 9. Iunij 1378. Idem dominus Rex promittit, ſoluere impositiones ciuitatis, ſub his verbis. *Itē, ſeñor com per les grans pro- fertas, e dons en diuerſas Corts, e parlaments per les Uniuerſitats de Cathalunya, e entre les altres per la ciutat de Barcelona fetas a vos ſeñor, per deſſenſio de voſtres Regnes, e per conſeruatio, e exaltamēt de voſtra corona la Uniuerſitat, y ſingulars, y habitants de la dita ciutat hayan pagades per llonc temps, e paguen vuy de rotas virtuallas, e altrás coſas, que deſpengan, gran, e quaix importables impositiōs, las quals ſe-*
nor

nor per autoritat vostra son posades es lleuan en la dita ciutat, les quals impositions vos señor, è no sens raho, car per vostres afers, y son hauets promes, è iurat, è sots tingut pagar, è hauets pagades tot temps, è acostumat de pagar planament aytant com hauets estat en Barcelona, segons que sab lo vostre comprador, sino de algun poch temps a en sa, que algus oficials vostres no degudament ho han comensat dampatxar. Per so supplicam a vos señor los Consellers, e Promens de dita ciutat, que so que per lo temps passat es degut per vos señor per raho de las ditas impositions vos placiapagar, o almenys encartar a la ciutat. E que vos señor, e la señora Reyna, e lo dit señor Duch, e la señora Duquesa, prometats en vostra bona fe, e jurets que de afsi auant paguets planament les dites impositions, com vos señor no solament per conuinença, e per sacrament, mes encara per bona raho primer degats pagar aquellas, car a la veritat ab aquellas vos señor, e la cosa publica vostra vos fets en les grans guerras, e afers que hauets, hants defeses, e a mantenguts, e si per ventura, &c. Plau al señor Rey.

32 Hoc idem confirmatur per aliud Regium priuilegium Regis Ferdinadi Secundi. Dat. in loco de Almagar, die 26. Maij 1496.

33 Confirmatur & alio priuilegio Regis Petri, dato Cesaraugustę 4. die Martij anno à natiuitate domini 1357. Ibi quodq; possitis tenere vendendo aut colligendo, seu colligi faciendo, & alijs prohibito voluntatis impositiones iā statutas seu ordinatas in dicta ciuitate, vel eas crescere, seu descrecere, aut alijs nouiter imponere, &c. Iūcto vers. Sequēti, volentes, & concedētes vobis vniuersis, & singulis ciuitatis prædictę, quod vos aut singulares ex vobis nequeatis vlllo vnquā tempore per nos, aut officiales nostros peti, demādari, seu conueniri requiri, citari aut vocari ad reddendū cōputū de prædictis, nec possit contra vos, aut bona vestra, seu alicuius vestrū de prædictis, aut ipsorum occasione inquisitio fieri questio vel demanda in iudicio siue extra. Nec nos aut officiales nostri introueamus nos inde aliquo modo, vel ratione tanquā de re de qua introumittere nō debemus, nec possumus aliquod impedimentū, vel obstaculū directē, vel indirectē opponere in præmissis, &c.

34 Ecce qualiter ex dictis Regijs priuilegijs euidentissime constat, dominum Regem in concessionibus dictarum impositionum, non solum voluisse seruare consuetudinem, quę tunc vigeat in similibus concessionibus, nullam reseruandi portionem ex eis, de quo clare patet ex his, quę recepit tempore concessionis, verum etiam liberaliorem se ostendisse versus dictam ciuitatem: vt promissit per se, & suos successores in Regno nullo vnquā tempore, ex quacunq; causa, de dictis impositionibus.

fitionibus aliquid tangere, aut accipere, seu tangi, aut accipi fa-
 cere, nec in eis aliquo modo ex quacunque causa se intromit-
 35 tere. Et insuper cum dominus Rex ad solutionem dictarum im-
 positionum non teneretur, cum concedens non subiaceat suæ
 36 concessioni, nisi expressim id disponatur. Quia persona loquen-
 tis in qualibet concessione exigendi vectigalia, *A quacunque per-*
 37 *sona non comprehenditur, argument. l. obligatione generali ff. de pigno.*
 38 *l. Inquisitio. C. de solutio. glo. in l. emptor. C. de heredi. vel actio. vendi-*
ca not. Peregrin. de iure fisci tit. 5. num. 24. Et sic si communitas ven-
 39 dat gabellam salis, si postea communitas emat sal, non tenetur
 soluere gabellam. *Ut notat Bart. Alber. Cast. et Alexand. tradit*
Amadeus à Ponte in questio. Laudemial. quest. 21. num. 2. et 3. qui
reddit rationem. Quia nemo censetur cedere actionem contra se
 ipsum. *l. 1. in fine de noui. oper. nuntia. bene ad propositum Paris. de Pu-*
 40 *teo in tractat. de re assump. instrument. rubrica. 7. à num. 8. usque ad*
num. 14. Vbi late probat, quod Princeps dando alicui aliquam
 potestatem, non censetur illam dare in sui præiudicium, & quod
 statuendo aliquid observari in omnibus causis, non intelligi de
 41 se ipso. Et ex alia parte Fiscus Regius non tenetur ad solutio-
 42 nem aliquorum onerum, imo ab eis est exemptus. *l. licitatio. §.*
Fiscus ff. de publica, late hæc tradit Peregrin. de iure fisci. lib. 6. titu. 5.
 43 *num. 24.* Vbi dicit per illum textum, Dinum, Raynerium, Bar-
 tol. & Paul. de Cast. inferre, quod si Princeps, vel communitas
 aliquam vendat, aut locet gabellam salis, aut vini, aut rei frumen-
 tariae, vel aliter cōtrahat deinde Fiscus emat, & contrahat, pro
 qua emptione, & contractu priuatus teneretur soluere gabel-
 lam, non tamen tenebitur Princeps, veruntamen dominus Rex
 44 tenetur ad solutionem impositionum ciuitatis, quia promissit in
 diuersis priuilegijs geminatis dictas impositiones soluere, & to-
 45 ta etiam sua domus Regia, & eius officiales. Ex quibus vide-
 46 tur non adesse dubium probabile, quod ciuitas Barchinonæ ad
 solutionem quinti pro dictis impositionibus non teneatur, quia
 dictæ prætensioni obstat præallegata consuetudo, secundum
 quam, tempore dictarum concessionum nulla pars dictarum
 impositionum solebat reservari per dominos Reges: sed tan-
 tum aliquid solebant accipere pro dicta concessione: prout in
 47 nostris Regijs priuilegijs fuit observatum, tum quia semota di-
 cta consuetudine verba dictorum priuilegiorum repugnant
 48 dictæ prætensioni. Et est clarum, non posse sumi interpreta-
 tionem, cui verba repugnent. *Etiam si alijs actus redderetur inui-*
lis

lis Decius in l. contrahenda nu. 11. ff. de regu. iur. allegat. tex. in l. tuto-
res. §. 1. de administ. tutor. Vbi si pater dat curatorem filijs in testa-
mento, illa datio curatoris nō sustinetur, vt datio tutoris, eo quod
49 verba non conueniant validitati actus, bene Cephal. conf. 216. nu.
19. & 22. lib. 2. Angel. conf. 238. nu. 1. & Hypolit. Riminal. conf. 517.
nu. 44. lib. 5. Repugnantia autem dictorum verborum est manife-
sta, quomodo siquidem possent stare, quod dominus Rex inten-
derit impostērū accipere quintum aut aliam partem dictarum
impositionum, si cum eisdem, & alijs priuilegijs promittit, de eis
nihil tangere, aut accipere, aut tanti, aut accipi facere.

50 Ad hæc si dominus Rex cum geminatis priuilegijs promit-
tit, super dictis impositionibus se non intromittere, tanquam
de re de qua intromittere se non potest, certe si quintum in di-
ctis impositionibus haberet, clarum est, ratione sui interesse pos-
se se intromittere, cum nemini denegetur interuentio in nego-
tio, de quo principaliter, vel secundario de suo interesse agitur.
Argum. l. à sententia, & l. si per lusorio. ff. de appella. cum simili, &
alijs passim à DD. adnotatis.

51 Præterea est veresimile, quod dominus Rex noluiſſet, inte-
gre impositiones in ciuitatem transferre, subijciendo se, & suam
Regiam domum voluntarie solutioni dictarum impositionum,
certe non, cum talis liberalitas dictæ promissionis soluēdi dictas
impositiones, excludat omnē præsumptionem reservationis cui-
uscumq; iuris non solum extante dicta consuetudine, verū etiā
ea semota. Etenim dictam subiectionem soluendi dictas imposi-
tiones est clarum, importare liberalitatem, cum dominus Rex
eo casu renuntiet iuri suæ immunitatis, & renuntiationem do-
52 minationem importare, dubitari nequeat. l. in adibus, & ibi glo. or-
dina. & communiter DD. ff. de donatio. l. si mulier. ff. conditio. Ob cau-
53 sam. Nonq; est verisimile, quod dominus Rex voluisset exerce-
re liberalitatem tam insolitā, & exorbitantem, cum posset per
relaxationē iuris sui, via ordinaria, ciuitati fauere, non siquidem
creditur, id quod rationabilis iudex & rei qualitas nō cōsentiūt

54 ad not. per Bald. in l. testium nu. 20. C. de testi. alios refert. Craue. cōf.
230. nu. 13. Vol. 1. At quis rationabiliter iudici nō potest ad credē-
dū, quod dominus Rex, qui exercere volebat liberalitatem in ci-
uitatem, vsus fuisset lib-ralitate illa, quæ non ita decebat domi-
num Regem, ommittendo liberalitatem eius ordinariam re-
missionis quinti. Quo fit, vt de eius remissione, & cuiuscum-
que iuris quod habere posset in dictis impositionibus dominus
Rex,

Rex, in vim dictorum Regionū priuilegiōrū, dubitari nequeat.

- 55 His additur, quod si habens priuilegium eundi & nauigandi sine molestia, censetur adeptus exemptionem pedagij: *Ut per Signorolum de Homedeis, conf. 70 nu. 11. circa med. quem refert, & sequitur Egidius Bossius in tit. vectigal soluere, qui teneantur num. 6.* Quis dubitare poterit, quod ex dictis priuilegijs, & alijs actibus extraordinarijs gestis per dominum Regem in fauorem ciuitatis occasione dictarum impositionum, non ipsa adepta fuerit remissionem cuiuscumq; iuris, quod domino Regi in dictis impositionibus competere posset. Neque dicat aliquis, quod quintū est de Regalijs domini Regis (est aduertendum, quod cū adaptamus priuilegia ad remissionem quinti, loquimur semota illa consuetudine antiquissima dominorū Regum de qua Calicius vbi supra, nam ea attentā frustra esset querere remissionē quinti, cum tunc vt dictum est, non cadat dicta remissio) nam respondetur, quod illud quod ab aliquibus magnificis iudicibus dicitur, Regalia non venire in Generali concessione, sed requirere
- 57 specialem expressionem. *Cap. quo ad translationē de offi. lega. vbi communiter scribentes, Albe in l. quoties. C. de precib. Impera. offerend. Anchar. conf. 331. vifis, circa med. Boer. decis. 50. alios refert. Peregr. de iure fisci lib. 1. tit. de his, qui habent iura Fiscalia nu. 75.* Hoc intelligi, quando Princeps agit de trāsferendo Regaliam aliquam in
- 59 tertium, vt regulariter non censeatur transferri ex verbis generalibus, sed requiri specialia. At quando Princeps non agit de transferendo Regaliam, sed immunitatem ab aliqua Regalia, tunc non est necessaria expressio particularis, quia diuersa sunt, concedere Regaliam, vel immunitatem ab ea, & Regalia acqui
- 60 sitiuē acquirere, vel tantum exemptiuē, *Vt eleganter docet Amade. à Ponte. tit. qui feud. dare possunt nu. 40. 41. & 42. plures citans.* Ex quo sequitur minime iuridice adaptari, remissionem quinti requirere specialem expressionem,

- Pro quo etiam facit, quod & ipsa Regalia transcunt per generalem concessionem, si ille, cui est facta concessio diu vsus fuisset Regalibus. Quia sequens vsus præcedentem concessionem declarat, *vt bene tradit Rosental. in tract. de feudis cap. 5. conclus. 14. nu. 7. Idem de iure exigendi gabellā tradit Tiber. Decia. responso. 124. nu. 42. & 43.* Sic in simile, ius percipiēdi decimas à laicis possideri non potest, *cap. causa de prescrip. libertatē tamen non soluendi decimas, est certum prescribi posse. glo. in c. in aliquibus, quā Doctores, ibi sequuntur Felinus in cap. causamque de prescrib. Balb.*

de prescrip. r. par. principa. quest. 7. Et probatur in cap. de quarta de
prescrip. Couar. variar. resolutio. lib. 1. cap. 17. num. 10. Ioan. Gutier.
cano. quest. quest. 21. num. 64.

- 65 Preterea lesu bone, quomodo à magnificis iudicibus huius
causæ poterit iniici scrupulus, quod expresse non sit facta men-
tio in dictis priuilegijs de quinto, si tempore dictarum cōcessio-
num receptio quinti nō erat in vsu? quomodo de qualitate cura
re possumus cū constet de non existentia substantiæ? certe nul-
66 lo modo. Arg l. 1. ff. de vsufru. l. eius qui ff. si cert. petat. not. Craue. cōf.
870. num. 5. multos refert Gutier. lib. 3. pract. quest. q. 16. nu. 92. Et 93.
- 67 Et si obijcias, ad quid igitur proderunt verba dictorū priuile-
giorum tam largam liberalitatem importantia, respectu conces-
sionis impositionum, cum extante tali consuetudine tempore di-
ctorum priuilegiorum, de quinto non esset curandum?
- 68 Dicitur multum prodesse, & operari. Potuisset siquidē domi-
nus Rex ex alijs causis dictis impositionibus, aut parte earū vti,
cum in multis casibus dominus Rex possit vti bonis suorum vas-
69 fallorum, vt inferius latè deducitur. Et vt prædicta potestas au-
ferretur, dignatus fuit dominus Rex dictas promissiones ciuita-
ti facere, nihil tangendo, nil accipiēdo ex dictis impositionibus,
nec de eisdem se intromittendo, tanquam de re, de qua, se intro-
mittere non poterat. Exemplum clarum de his habemus, nam
70 dominus Rex Petrus cum anno 1366 indigeret magnis pecunie
quantitatibus, pro subueniendo Regno Sardiniae, fecit emparas
vniuersaliter in impositionibus vniuersitatum Cathalonie ad
71 effectum prouidendi dictæ suæ necessitati. Et cum prætendere-
tur, id fieri non potuisse per suam Maiestatem, dignatus fuit do-
minus Rex dictas emparas reuocare.
- 72 Hoc manifestè sensit, & dominus Rex Iacobus in præallega-
to priuilegio dato Barchinonæ pridie Kalend. Ianuarij 1299. dū
concessit, quod ipsa ciuitas, & eius bona, & omnes ciues dictæ
ciuitatis essent franchi, & immunes à quibuscumque seruitijs
pecuniarijs, & mutuis, ac præstitis fortiatis.
- 73 Suadentur prædicta ex obseruantia postea sequuta, nam a tē-
pore plusquam trecentorum annorum, à tempore nempe cōces-
sionis dictorum Regionum priuilegiorum, semper obseruatum
fuit, vt domini Reges post dicta Regia priuilegia, ex dictis im-
positionibus, nec aliquid tetigerint, nec acceperint, tangi ve, seu
accipi fecerint, nec in eis aliquo modo se intromiserint. Imo per
74 misserunt integrè ciuitatem semper dictas impositiones recipere.

- re. Quod ex voluntate ipsorum dominorum Regum processisse
 75 præsuntur, voluntas siquidem præsuntur in actu per obseruā-
 tiam sequutam diutius obseruatam. Ita Socinus *cons.* 68. in causa
 quæ vertitur lib. 3. & Latus *cons.* 145. circa primum, quasi per totum,
 lib. 1. post *cons.* 108. ultra prædicta per totum lib. 1. Alex. *cons.* fin. num.
 76 11. *vers.* consulendo enim. lib. 4. Huc alludit, & illud quod ex multis re-
 soluit Purpurat. *cons.* 580. num. 7. Quod talis processio non soluendi,
 77 ex titulis præcedentibus processisse præsuntur. Iuvat etiam,
 quia tam facta, quam verba sequentia diutius obseruata, eiden-
 tissimum præstant intellectum, factis, & verbis præcedentibus:
 78 Ut plene per Rom. *cons.* 328. præsens consultatio. Hinc per obseruan-
 tiam subsequutam tolli omnem dubietatē, Tradit *decis.* Pedemon.
 79 136. in fine. Neque tacitum est relinquendum optimum, consiliū
 Ioan Bologne. 1. num. 133. qui importantiam obseruantia subsequu-
 80 tæ, in proposita materia bene enucleat. Tiber. Decia. *respon.* 124. nu.
 42. & 43. Vol. 3. ubi ex multis resoluit, resultare venditionem iu-
 ris exigendi gabellam ex verbis generalibus, licet sit de Regali-
 bus & ea regulariter non veniant (nisi exprimantur) ex obseruā-
 81 tia postea secuta. Idem sensit Rosental. in tract. de feudis c. 5. conclu.
 14. nu. 7. Pro quo facit, quod ciuitas recipiendo integrè semper
 82 omnes impositiones cum scientia domini Regis (quæ præsumi-
 tur ex tam antiquissimo tempore, etiam in sui præiudicium, Cra-
 ue. *cons.* 894. & de antiqui. tempo. part. 3. in prin. num. 19. Menoch. de
 præsump. præsump. 132. num. 71. lib. 3. Rosental. de feud. cap. 4. conclu. 33.
 num. 3. & cap. 5. conclu. 16. num. 45. Costa de iuris & facti ignorantia.
 inspect. 72. num. 10. & sequen. ubi ex Becio. *cons.* 15. Craue. *cons.* 894.
 & alijs ampliat, ut & sola scientia officialium Principis in respi-
 cientibus administrationem officij sui, noceat Principi, quia, &
 quo ad eum præscribitur etiam quo ad regalia, & vectigalia)
 visa fuit interpellasse ius domini Regis, & se gessisse pro libera
 84 à solutione quinti, Ad nota. per Guid. Papæ decisio 631. num. 13. Hie-
 ron. Portol. ad Molin. §. Barones num. 4. Suarez in præmio fori. nu.
 8. Alber. Brun. *cons.* 35. post princ. li. 1. & noue Bammaca, in comme. ad
 tit. si de feudo defunct. C. si quis per triginta, quest. 6. per tot. Et conse-
 85 quenter cum dominus Rex nunquam conquestus fuerit de dic-
 ta integra receptione, visus est consensisse in dictam receptio-
 nem, & cum præcesserint dicta priuilegia, apta ad præstandum
 dictum consensum, eorum vi præstitus præsuntur, cum nullus
 alius appareat titulus, sic in terminis argumentatur Decia. *responso*
 124. nu. 37. *vers.* Tertio confirmatur. lib. 3.

- 86 Corroboratur prædicta obseruantia, ex multis actibus gestis
inter ciuitatem, & dominos Reges, videlicet, quod dominus
87 Rex Ioannes die 28. Ianuarij 1460. vendidit annuam pensionē
88 censualem quadringerarum octuaginta quatuor librarum pre-
tio duodecim mille librarum, dictæ ciuitati, & Rex Alphonsus
die 3. Augusti 1429. vendidit aliud censuale, pensionis mille
89 centum librarum, & pretij viginti septem mille quingentarum
librarum. Et dictum censuale Regis Ioannis fuit redemptum
ex ordine sue Maiestatis die 30. Augusti 1565. soluendo ciuitati
triginta duas mille libras pro pretio, & pensionibus debitis di-
cti censualis.
- 90 Et anno 1582. eadem ciuitas grotiosè mutuo dedit serenissi-
mæ Imperatrici duodecim mille libras, quas postea dominus
Rex restituit ciuitati, quo circa verisimile non est, quod si existi-
marent dicti domini Reges, aliquid eis debitum esse per ciuita-
tem ratione dictarum impositionum, quod non petiissent, quod
si deberi putabant, potius quam susciperent in se onus dictorum
91 censualium, quod quæ non est verisimile, non est præsumen-
dum, nec est credibile, nec considerabile, *Bald. in l. 1. col. 3. C. de seruis fugitiuis, & in l. actor, quod asseuerat, C. de probatio. Calca-
nus, cons. 102. post prin. Abbas, cons. 114. sub num. 4. vol. 2. alios refert Barz. ius decis. 125. num. 26.*
- 92 Accedit, quod anno 1602. mutuo accepit dominus Rex nunc
foeliciter regnans a ciuitate triginta mille libras. Et si putasset,
ciuitatem in aliquo ei teneri ratione dictarum impositionum, est
certum potius debitum à ciuitate exigisset, quam mutuum pe-
93 tijset, quis enim est, qui, à debitore delinat debitum petere, &
mutuum ab eo petat? certe nullus à comuniter accidentibus, sic
in proposito à contrario ratiocinatur *Vincentius Hondedus consil. 47. nu. 34. li. 1. dicens, nam si tuus creditor fuisset, ego non soluissem meum debitum, sed retinuissem, & cum meo credito compen-
fasset. Mittitur, quod præsumitur quis factururus, quod commu-*
- 94 niter ab alijs fieri solet. *l. si quis donaturus, & ibi glos. ff. de usufruc. l. quod si nolit. §. qui assidua, & ibi Bal. ff. de Aedili. edict. l. condictio. §. si nummos. & ibi Bart. & communiter Doctores, ff. si cert. peta.*
- 95 Neque silentio est inuoluendum, quod ciuitas Barchinone
plusquam septuaginta annis hucusque prætendit aduersus do-
minum Regem quod ei debebat diuersas summas, ratione noua-
rum impositionum exactarum in Regno Sicilia à ciuitate pro
extractione frumētorum contra exceptiones, & franquescias di-
ctæ

etæ ciuitatis, & sic in Curijs anni 1547. 1552. 1564. & 1599. & à multis retro annis semper fuit condemnatus procurator Fiscalis patrimonialis diuersis sententijs latis per iudices grauaminum, in singulis Curijs successiue ad soluendum diuersas quantitates, & magnas, dictæ ciuitati, & demum in Curijs anni 1599. ducentum sexaginta octo mille octingentas, & nonaginta quatuor libras monetæ Barchinonæ, de quibus dicta ciuitas anno 1601. recepit quadraginta mille tercentum triginti duas libras. Nonque est verisimile, quod dominus Rex tam longissimo tempore hucusque fecerit tot solutiones ciuitati ratione dictarum condemnationum, nunquam opposita exceptione compensationis, si cogitasset ciuitatem ei ratione dictarum impositionum, alia ve causa teneri, & debitricem ei esse, cum nemo præsumatur iactare suum. *Vulga. l. cum de indebito. ff. de probatio.* Eoque magis, quod pecunia ciuitatis fere tota procedit ex impositionibus ciuitatis, vnde si ex dictis impositionibus dominus Rex putasset ciuitatem esse debitricem, proculdubio exceptionem compensationis opposuisset. *arg. l. 1. C. de compe.*

92 Ex prædictis igitur luce meridiana clarius habemus, procuratori Fiscali nullam competere actionem aduersus ciuitatem, ratione prætensi quinti dictarum impositionum, tum quia Regia priuilegia impositionum dictæ ciuitatis sunt antiquissima, & nouissima sunt de tempore Regis Petri Tertij, & nulla sunt de tempore Regis Ferdinandi Primi, & sic sunt concessa tempore quo vigeat consuetudo inter dominos Reges, quod de similibus concessionibus impositionum nullam sibi reseruabant partem, sed tantum aliquid tempore concessionis accipiebant: prout in dictis Regis priuilegijs ciuitatis acceptum legitur, & consecutiue in vim præfatæ consuetudinis aparet Fiscum a dicta prætensione quinti esse exclusum, ex hoc solo, quod priuilegia fuerint concessa de tempore illius consuetudinis, tum etiã (& semota dicta consuetudine) quia dominus Rex non attendendo quo ad se ad quintum, quia vt certus sue concessionis, sciebat, super dictis impositionibus non habere, sed volendo fauere ciuitati ob sua ingentia seruitia, nec occasione dicti quinti, nec aliàs de dictis impositionibus ciuitatis nihil tangere, vel accipere, nec de illis se intromittere promissit: ex multis siquidem possunt domini Reges mittere manum in bonis inferiorum. *glos. 2. in cap. fin. in fine 9. quæst. vlti. & in Can. Ecclesia. 10. quæst. 1. cap. constitutus, Verba à quocunque in principio de Religio. domi.*

domi. multos citat Petra de potest. Prin. cap. 24. num. 7. Ut denique nulla ratione, nec dicti quinti (vbi de eo iuxta dicta tempora fas sit loqui) posset à suis successoribus molestari, nec alia ex causa, concessit dicta ampla priuilegia dictę ciuitati, & alias insolitas liberalitates (vt superius ostensum est) exercuit, quo circa ex prædictis satis superquę apparet, nullam actionem competere Fisco Regio ad petitionem dicti quinti. Saluo &c.

Dalman Aduocatus Ciuitatis.

Michael Fiualler Aduocatus.

Ciuitatis subrogatus.

Cancer I. V. D.

Aguilo I. V. D.

Moher I. V. D.

Boquet I. V. D.

Fiualler Aduocatus Ciuitatis.

Aylla I. V. D.

Aymerich I. V. D.

Fontanella I. V. D.

Vinyola I. V. D.